

Ivar Nørgaard (S):

Det er rigtigt, som det har været fremhævet, at det havde været mere logisk, om vi havde behandlet de to næste punkter på dagsordenen før dette, men da det jo er to forskellige ministre, der har med det at gøre, og da ministeren for det indre marked var optaget af den foregående sag, går jeg ud fra, at det er af høflighed over for ham, at man nu har sat det på, så han ikke skulle sidde og vente, mens hans kollegas sag var til behandling.

Men i øvrigt mener jeg, at der er to problemer, som ministeren kom ind på og for det enes vedkommende næsten tilfredsstillende, men for det andets vedkommende lidt letsindigt og letfærdigt.

Det første er det med etikken. Det er jo rigtigt, som mange fremhæver, at det jo først er, når der bliver givet tilladelse til fremstilling – det sagde jeg også selv – at der opstår problemer, men da tænkte jeg mere på, at der opstår problemer af miljømæssig og sundhedsmæssig art, og der reguleres jo over miljøloven og læge-loven. Men hvad angår det etiske, må det være sådan, at det lægges til grund allerede ved afgørelsen om patentet. Hvis det er noget, der er uetisk, bør det slet ikke have patent, og det bør altså efter min opfattelse fremtræde stærkere ved selve patentlovgivningen.

Endvidere var der spørgsmålet om patent på næste generation. Der er ingen tvivl om, at vi her står over for et problem, som dansk landbrug vil få store vanskeligheder med. Hvis man skal give de store multinationale selskaber patent på forskellige plantesorter og sæden af dem i fremtiden, vil det jo betyde, at Unilever og andre store multinationale selskaber kommer til at tage afgifter af dansk landbrug 20 år frem i tiden.

Hvis det virkelig går så hurtigt med denne bioteknologi, som man hævder, så vil de traditionelle plantesorter jo forsvinde til fordel for de nye, stærkere og bedre. Og så skal danske landmænd altså løbende betale afgift i 20 år til de store multinationale selskaber for alt det korn og andet, de dyrker. Derfor mener jeg, man må passe noget på med at patentere næste generation og næste generation igen, sådan som det er indeholdt i Kommissionens forslag.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg var heller ikke tilfreds med ministerens

svar, og derfor skal jeg prøve at præcisere mine spørgsmål.

Jeg vil synes, man må skelne mellem mikroorganismer, planter og dyr, for det er tre vidt forskellige emner.

Hvad angår mikroorganismer, som ministeren talte om i forbindelse med dette direktiv, vil jeg godt spørge, da vi jo har patent i Danmark på mikroorganismer, om der er nogen mangler i de danske patentregler i dag. Er der overhovedet noget, der skal ændres på dette område, hvis vi vedtager direktivet? Ja, jeg ved det ikke, for det fremgår jo ikke af bemærkningerne, men det ville være interessant at vide.

Så er der planterne. Der har vi ikke patenter, og vi har problemer, det erkender jeg. Men hvorfor ikke afvente det arbejde, der nu foregår i forbindelse med plantebeskyttelseskonventionen, for at se, i hvilken udstrækning den, som hidtil har været den største fordel for landbruget, kan løse de nye problemer? Det ville da være en rimeligere fremgangsmåde end at skynde sig at lave et patent.

Endelig er der dyrene – og det er jo den gensplejsede mus, der lige pludselig har fået EF-Kommissionen op på mærkerne. Ønsker vi overhovedet patent på dyr i Danmark? Er der et flertal i dette Folketing, der synes, vi skal patentere dyr? Det er jeg ikke sikker på.

Sluttelig vil jeg bede ministeren svare på to konkrete spørgsmål, jeg stillede, men som ikke blev besvaret.

Det første: Hvilke danske regler skal ændres, hvis dette direktiv går igennem?

Det andet er: Hvordan forholder dette direktiv sig til det arbejde, der foregår samtidig i nordisk regi?

Industriministeren (Nils Wilhjelms):

I anledning af hr. Ivar Nørgaards bemærkninger om såsæd m.v. og dansk landbrugs problemstilling vil jeg bemærke, at man ikke skal glemme, at der også er afgifter i dag, når man som plantedyrker køber sin såsæd. Planteforædlerne får jo afgifter efter de retsregler, der er i plantenyhedsloven, osv.

Om Danmark i så henseende vil blive bedre eller ringere stillet, er det meget vanskeligt at svare på. Nu var det, som om de store multinationale selskaber her blev hevet frem af skuffen som nogle store fæle uhyrer, der altså ville komme til at koste Danmark for meget. Jeg har